

[Norlev.]

Og saa endnu et. Det er vel givet, at der i Foraaret skal sendes 10 000 danske Soldater til Tyskland for at være med i Bevogtningstjenesten dernede. Det er, saa vidt jeg ved, aldrig blevet rigtig opklaret, hvordan denne Tanke egentlig er kommet frem, om det er fra engelsk Side eller det er fra dansk Side, Initiativet er udgaaet. Hvis det havde været De Forenede Nationer, der havde paalagt os noget saadant, havde der jo ikke været noget at sige dertil, eftersom vi er Medlemmer af De Forenede Nationer. Men som det er nu, maa vi fra vor Side sige, at vi ser med megen Skepsis netop paa dette, for det første fordi det forekommer os, at saa længe der er fremmede Tropper her i Danmark, er der noget meningsløst i, at vi sender danske Tropper til Udlandet, og for det andet kan det faa videregaaende Konsekvenser, som ikke vil være ønskelige for Danmarks Vedkommende. Men naar jeg fremdrager det her, er det for at stille et bestemt Spørgsmaal til den højtærede Statsminister, nemlig dette: Det er vel givet, at disse Tropper ikke skal anvendes i Sydslesvig? For jeg vilde anse det for at blive en Forkludring af hele vor Stilling over for Sydslesvig, hvis danske Soldater skulde anvendes til Bevogtningstjeneste dér.

Dernæst vil jeg gerne udtale, at vi fra Retsforbundets Side havde ventet en mere konsekvent Kurs over for Statsindgrebene i det hele end den, som Ministeriet hidtil har vist. Vi har navnlig opponeret mod Maksimalpriser, Benzinafgift og Binding af de ledige Penge. Her synes vi, at Ministeriet uden videre følger den gamle slagne Landevej og ikke markerer det nye, som vi havde ventet, at et Venstreministerium vilde have markeret. Om de to første Ting er der talt, og jeg vil gerne sige et Par Ord om de ledige Penge og Valutaens Problemer i det hele taget og sige dem som Motivering for et Spørgsmaal, jeg gerne vil stille den højtærede Statsminister.

I Begyndelsen, da man optog Statslaan for derved at binde de ledige Penge, kaldte man det Beskæftigelseslaan. Det vil sige, man vilde samle Midler for at kunne iværksætte Beskæftigelse, naar Krigen var endt. Saaledes blev det i hvert Fald sagt, og det saa jo saa pænt ud, men det var aabenbart kun Camouflage. Man vilde derved binde de ledige Penge, og det vil sige, man vilde derved sikre en vis Forrentning af de ledige Penge eller en Del af dem, og vi har aldrig kunnet forstaa, hvorfor man vilde det. For det første kunde de ledige Penge jo ikke under Krigen — og for Resten

heller ikke endnu — bruges til noget, og derfor var der ikke saa megen Mening i at binde dem i Statslaan. For det andet blev de langtfra alle sammen bundet, som enhver ved, og for det tredje blev de ikke stærkt bundet. Thi hvad der er sat i Værdipapirer, Obligationer og den Slags, er jo noget, der kan realiseres, eftersom disse Værdipapirer kan sælges.

Derfor er det svært for os at forstaa, hvorfor man stadig har fulgt dette Princip: at ville binde de ledige Pegne og derved give Arbejdsløshedsunderstøttelse til Kapitalen. Og det er navnlig vanskeligt at forstaa, hvorfor man vil give saa høje Renter, som Talen er om, for Sagen er jo den, at under Krigen er Danmarks Aktivmasse forringet og derved ogsaa vor Forrentningsevne, og den naturlige logiske Følge deraf maa blive, at saa maa ogsaa Rente-foden gaa ned.

Vi er af den Opfattelse, at der fra Nationalbankens Side — for det er sikkert Nationalbanken, der i saa Henseende har dirigeret Regeringens Politik — har været ført en fejlagtig Rentepolitik. Det er først i den seneste Tid, at Hr. Bramsnæs har opdaget, at Renten maa ned. Nu er ganske vist sent bedre end aldrig, men denne sene Erkendelse har dog belemret Staten med ekstra store Renteudgifter, som temmelig sikkert kunde have været sparet, hvis man i Tide havde erkendt, at de ledige Penge ikke kunde bruges, og at der ingen Grund var til at binde dem paa den Maade, at Staten skulde forrente dem; de maatte kunne være bundet paa anden Maade, hvis man endelig vilde tøjre dem.

I denne Forbindelse vil jeg gerne stille et Spørgsmaal angaaende Valutapolitik. Jeg tillod mig i sin Tid her i det høje Ting at stille en Forespørgsel til den højtærede daværende Udenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, angaaende Sterlingkursen 19,34, idet jeg ønskede at faa en saglig Redegørelse for, hvorfor man havde sat Kursen netop dér.

Fra Retsforbundets Side ser vi saadan paa det, at vi ønsker en saa lav Sterlingkurs som mulig — det er kun en Fordel for Danmark. Men vi ønsker først og fremmest en reel Kurs, og det vil sige en Sterlingkurs, der ikke skal efterfølges af Støtteforanstaltninger, f. Eks. til Landbruget. Vi vidste ikke, dengang jeg stillede denne Forespørgsel, hvorvidt dette vilde blive Tilfældet, men det viste sig desværre meget hurtigt, at Sterlingkursen 19,34 var fejlagtig, idet Landbruget maatte have Støtteforanstaltninger — i hvert Fald fik det Støtteforanstaltninger.